

GEORGE R. R.
MARTIN

TULI &
VERI

Suomentanut Satu Loitsu

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Osia teoksesta tai niiden lyhennelmiä on julkaistu aiemmin seuraavasti:

”Conquest” George R. R. Martinin, Elio M. García juniorin
ja Linda Antonssonin teoksessa *The World of Ice & Fire*, 2014.

”The Sons of the Dragon” Gardner Dozoisin
toimittamassa teoksessa *The Book of Swords*, 2017.

”The Princess and the Queen” George R. R. Martinin ja
Gardner Dozoisin toimittamassa teoksessa *Dangerous Women*, 2013.

”The Rogue Prince” George R. R. Martinin ja
Gardner Dozoisin toimittamassa teoksessa *Rogues*, 2014.

Englanninkielinen alkuteos

Fire & Blood

© 2018 George R. R. Martin

Published by agreement with George R.R. Martin, c/o The Lotts Agency, Ltd.,

New York and Licht & Burr Literary Agency, Copenhagen.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

Graafinen suunnittelu ja taitto M. Pietikäinen

ISBN 978-951-1-49344-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

Lenorelle, Eliakselle, Andrealle ja Sidille,
Vuoren Vasalleille

SISÄLLYS

<i>Aegonin valloitus</i>	11
<i>Lohikäärmeen valtakausi</i>	
KUNINGAS AEGON I:N SODAT	34
<i>Kolme päätä oli lohikäärmeellä</i>	
KUNINGAS AEGON I:N VALTAKAUSI	46
<i>Lohikäärmeen pojat</i>	57
<i>Prinsistä kuninkaaksi</i>	
JAEHAERYS I:N VALTAANNOUSU	112
<i>Kolmen morsiamen vuosi</i>	
49 JV.	127
<i>Hallitsijoiden kyltymättömyys</i>	148
<i>Koetusten aika</i>	
VALTAKUNNAN UUDISTAMINEN	182
<i>Syntymä, kuolema ja petos</i>	
KUNINGAS JAEHAERYS I:N HOVISSA	199

Jaehaerys ja Alysanne
MENESTYSTÄ JA MURHETTA 233

Pitkä valtakausi
JAEHAERYS JA ALYSANNE: TOIMINTA, JÄLKELEISET JA TUSKA 278

Lohikäärmeen perilliset
KRUUNUNPERIMYSKYSYMYS 347

Lohikäärmeiden kuolema
MUSTAT JA VIHREÄT 398
POIKA POJASTA 419
PUNAINEN JA KULTAINEN LOHIKÄÄRME 434
RHAENYRA VOITONRIEMUISENA 465
RHAENYRAN KUKISTUMINEN 510
AEGON II:N LYHYT, MURHEELLINEN VALTAKAUSI 555

Jälkimainingit
SUDEN TUNTI 576

Sijaishallitsijoiden aikakausi
HUPUTETTU KOURA 598
SOTA JA RAUHA JA KARJANÄYTTELYT 627
ALYN TAMMINYRKIN MATKA 658

Lysiläinen kevät
JA SIAISHALLITSIJUUDEN LOPPU 675

Tuli ja veri

Westerosin Targaryen-kuninkaiden historia

Ensimmäinen osa

Aegon I:stä (Valloittajasta)
Aegon III:n (Lohikäärmeenturman) hallintoon

Kirjoittanut Vanhankaupungin Kastellin
arkkimestari Gylldaryn

(pubtaaksikirjoittanut George R. R. Martin)

Aegonin valloitus

*H*istorian muistiin merkitsemisestä vastaavat Kastellin mestarit ovat käyttäneet Aegonin valloitusta ajanlaskun virstanpylväänä jo yli kolmen vuosisadan ajan. Syntymät, kuolemat, taistelut ja muut tapahtumat on päivätty joko jv. (jälkeen valloituksen) tai ev. (ennen valloitusta).

Todelliset kirjanoppineet tietävät, että moinen merkintätapa on kaukana täsmällisestä. Aegon Targaryen ei valloittanut Seitsemää kuningaskuntaa yhdessä päivässä. Aegonin maihinnoususta hänen Vanhassa-kaupungissa pidettyihin kruunajaisiinsa kului yli kaksi vuotta... eikä valloitus vielä silloinkaan ollut täydellinen, koska Dornea ei ollut kukistettu. Satunnaiset yritykset saattaa dornelaiset osaksi valtakuntaa jatkuivat koko kuningas Aegonin valtakauden ajan ja vielä hyvän matkaa hänen poikiensa valtakausille, joten Valloitusstien päättymispäivämäärää on mahdotonta sanoa.

Aloituspäiväänkin liittyy harhakäsityksiä. Moni olettaa virheellisesti, että kuningas Aegon Targaryen I:n valtakausi alkoi siitä päivästä, jolloin hän laski maihin Mustavirran suulle niiden kolmen kukkulan juurelle, joille Kuninkaansatama sittemmin kohosi. Ei suinkaan. Kuningas ja hänen jälkeläisensä juhlivat kuningas Aegonin maihinnousupäivää, mutta Valloittaja itse asiassa kirjasi valtakautensa alkamispäiväksi sen päivän, jolloin yliseptoni kruunasi ja voiteli hänet Vanhankaupungin Tähti-septissä. Kruunajaisia vietettiin kaksi vuotta maihinnousun jälkeen, hyvän aikaa siitä kun kaikki Valloitusstien kolme suurta taistelua oli

käyty ja voitettu. Täten on selvää, että suurin osa Aegonin varsinaisesta valloitusyöstä tapahtui vuosina 2–1 ev., ennen valloitusta.

Targaryenit ovat puhtaasti valyrialaista syntyperää, ikivanhaa lohikäärmeruhtinaiden sukujuurta. Kaksitoista vuotta ennen Valyrian tuhoa (114 ev.) Aenar Targaryen myi kaikki omistuksensa vapaakaupungissa ja Pitkän kesän maissa ja otti kaikki vaimonsa, omaisuutensa, orjansa, lohikäärmeensä, sisaruksensa, sukulaisensa ja lapsensa mukaansa ja muutti Lohikäärmekivelle, karuun Kapeanmeren saarilinnakkeeseen, joka sijaitsi savuavan vuoren juurella.

Huippuvuosinaan Valyria oli tunnetun maailman mahtavin kaupunki, sivistyksen keskus. Sen hohtavien muurien keskellä nelisenkymmentä keskenään kilpailevaa sukua kamppaili vallasta ja kunniaista hovissa ja neuvostossa; taistelu valta-asemasta velloi loputtomana ja hienovaraisena, usein raakalaismaisenaakin, ja kamppailu vuoroin nosti vuoroin lasi kilpakumppanien asemaa. Targaryenit eivät olleet lohikäärmeruhtinaista likimainkaan mahtavimpia, ja kilpailijat pitivät heidän pakoaan antautumisena, jopa pelkuruutena. Mutta lordi Aenarin neitsytytär Daenys, joka sittemmin tunnettiin nimellä Daenys Uneksija, oli nähnyt ennalta, että tuli tuhoaisi Valyrian. Ja kun Tuho kaksitoista vuotta myöhemmin koitti, Targaryenit olivat lohikäärmeruhtinaista ainoat, jotka siitä selviytyivät.

Lohikäärmekivi oli ollut parin vuosisadan ajan Valyrian vallan läntisin kolkka. Sen sijainti Nielussa takasi sen ruhtinaille vahvan kuristusotteen Mustalahden alueesta ja tarjosi sekä Targaryeneille että heidän läheisille liittolaisilleen Tuuliajon Velaryoneille (vähäisempi valyrialainen suku) tilaisuuden täyttää kirstunsa ohikulkevista kauppalaivoista. Velaryonien alukset yhdessä toisen valyrialaisen liittolaisen, Saksisaaren Celtigarien suvun, kanssa hallitsivat Kapeanmeren keskisiä alueita, kun taas Targaryenit lohikäärmeineen hallitsivat taivasta.

Siitä huolimatta valtaosan Valyrian tuhoa seuranneesta vuosisadasta, jota ihan oikeutetusti tavataan sanoa Veriseksi vuosisadaksi, Targaryenin suku suuntasi katseensa itään eikä länteen, eikä juurikaan piittänyt Westerosin asioista. Gaemon Targaryen, Daenys Uneksijan veli ja puoliso, seurasi Aenar Maanpakolaista Lohikäärmekiven ruhtinaaksi, ja hänet

tunnettiin myöhemmin nimellä Gaemon Kunniakas. Gaemonin poika Aegon ja tytär Elaena hallitsivat yhdessä hänen kuoltuaan. Heidän jälkeensä hallitsijuus siirtyi heidän pojalleen Maegonille, tämän veljelle Aerysille, ja edelleen Aerysin pojille Aelysille, Baelonille ja Daemionille. Daemion oli noista veljeksistä viimeinen, ja valtaistuimelle hänen jälkeensä nousi hänen poikansa Aerion.

Aegon, joka sittemmin tunnettaisiin historiassa Aegon Valloittajana, syntyi Lohikäärmekivellä 27 ev. Hän oli Lohikäärmekiven ruhtinas Aerionin ja Velaryonin suvun lady Valaenan, joka itse oli äitinsä puolelta puoliksi Targaryen, ainoa poika. Aegonilla oli kaksi sisarta, isosisko Visenya ja pikkusisko Rhaenys. Valyrian Lohikäärmeruhtinaiden keskuudessa oli jo pitkään ollut tapana naittaa sisarukset keskenään, jotta suvun veri pysyisi puhtaana, mutta Aegon otti morsiamikseen molemmat siskonsa. Perinnäisten tapojen mukaan hänen odotettiin naivan vain vanhempi sisarensa Visenya; Rhaenysin lisääminen toiseksi vaimoksi oli epätavallista vaikkakaan ei täysin ennennäkemätöntä. Jotkut väittivät, että Aegon nai Visenyan velvollisuudesta ja Rhaenysin himosta.

Kaikki kolme sisarusta olivat osoittaneet taitonsa lohikäärmeruhtinainina jo ennen naimisiinmenoaan. Aegonin päivinä viidestä Aenar Maanpakolaisen mukana Valyriasta lentäneestä lohikäärmeestä oli jäljellä vain yksi: valtava peto, joka tunnettiin nimellä Balerion Mustakauhu. Vhagar ja Meraxes olivat nuorempia lohikäärmeitä, jotka olivat kuoriutuneet Lohikäärmekivellä.

Tietämättömien keskuudessa kuulee usein myytistä, jonka mukaan Aegon Targaryen ei ollut kertaakaan astunut jalallaan Westerosin maaperälle ennen sitä päivää, jolloin purjehti valloittamaan sen, mutta se ei voi pitää paikkaansa. Jo vuosia ennen tuota purjehdusta Aegonin käskystä oli veistetty ja koristeltu Maalattu pöytä. Se oli valtavan kokoinen, liki kahdeksan ja puoli sylvä pitkä puupöytä, joka oli veistetty Westerosin muotoiseksi ja maalattu esittämään kaikkien Westerosin metsien, jokien, kaupunkien ja linnojen sijainnit. Selvästikin Aegon oli ollut kiinnostunut Westerosista jo kauan ennen tapahtumia, jotka saivat hänet ryhtymään sotaan. On myös olemassa luotettavia selontekoja siitä, että Aegon ja hänen sisarensa Visenya kävivät nuoruusvuosinaan

Vanhankaupungin Kastellissa ja haukkametsästäivät Tarhalehdossa lordi Redwynen vieraina. Ehkä Aegon kävi Lannisportissakin; tässä kohden selonteot tosin eriaivat toisistaan.

Aegonin nuoruudessa Westeros oli jaettu seitsemäksi riitaisaksi kuningaskunnaksi, eikä ollut ollut montakaan hetkeä, jolloin kaksi tai kolme niistä ei olisi sotinut keskenään. Valtavaa, kylmää ja kivistä Pohjoista hallitsivat Talvivaaran Starkit. Dornen aavikoilla valtaa pitivät Martellin ruhtinaat. Läntisiä kultapitoisia alueita hallitsivat Casterlynkallion Lannisterit, viljavaa Lakeutta Suurtarhan Tarhurit. Laakso, Sormet ja Kuuvuoret kuuluivat Arrynin suvulle... mutta Aegonin ajan sotaisimpien kuninkaiden – Harren Mustan ja Argilant Röyhkeän – kuningaskunnat sijaitsivat lähinnä Lohikäärmeä.

Durrandonin suvun Myrskykuninkaat olivat aikoinaan hallinneet jyrävästä Myrskynpään linnakkeestaan Westerosin koko itäistä puolta Raivonniemeltä Rapulahdelle, mutta heidän mahtinsa oli hiipunut jo vuosisatojen ajan. Lakeuden kuninkaat olivat nakertaneet heidän valtakuntaansa lännestä, dornelaiset olivat ahdistelleet etelässä ja Harren Musta rautamiehineen oli työntänyt heidät Kolmikärjeltä Mustavirran pohjoispuolelle. Kuningas Argilac, Durrandoneista viimeinen, oli pysäyttänyt etenemisen joksikin aikaa käännytettyään nuorukaisena dornelaisen hyökkäyksen. Hän oli ylittänyt Kapeanmeren muodostaakseen vahvan liiton Volantisin ”tiikereitä” vastaan ja surmannut kaksikymmentä vuotta myöhemmin Suvikentän taistelussa Garse VII Tarhurin, Lakeuden kuninkaan. Mutta Argilac oli tuolloin jo vanha; hänen kuuluisa musta tukkansa oli harmaantunut ja hänen käsivarsiensä voima kaikonnut.

Mustavirran pohjoispuolen jokialueita hallitsi verisellä otteella Harmaan suvun Harren Musta, Saarten ja jokialueiden kuningas. Harrenin rautasyntyinen pojanpoika, Harwyn Kovakoura, oli riistänyt Kolmikärjen Arrecilta, Argilacin isoisältä, jonka omat jälkeläiset olivat kukistaneet viimeiset jokialueiden kuninkaat satoja vuosia aiemmin. Harrenin isä oli laajentanut valtakuntaansa itään aina Hämärälaaksoon ja Rosbyyn asti. Harren itse oli käyttänyt suurimman osan pitkästä, liki neljäkymmenen vuoden valtakaudestaan rakentaakseen Jumalansilmän vierelle jättiläismäisen linnan, mutta Harrenhallin valmistumisen vihdoin

viimein lähetessä rautasyntyiset olisivat pian vapaita etsimään uutta valloitettavaa.

Yhtäkään Westerosin kuninkaista ei pelätty yhtä paljon kuin Harren Mustaa, jonka tarumainen julmuus tunnettiin Seitsemän kuningaskunnan jokaisessa kolkassa. Eikä yksikään kuningas tuntenut oloaan niin uhatuksi kuin Myrskykuningas Argilac, Durrandoneista viimeinen, ikääntyvä soturi, jonka ainut perillinen oli neitsyttytär. Niinpä kuningas Argilac kääntyi Lohikäärmekiven Targaryenien puoleen ja tarjosi tytärtään lordi Aegonin puolisosiksi ja myötäjäisiksi maa-alueita aina Kolmi-kärjeltä Mustavirralle saakka.

Aegon torjui Myrskykuninkaan ehdotuksen. Hän huomautti, että hänellä oli jo kaksi vaimoa; hän ei tarvinnut kolmatta. Ja myötäjäisiksi tarjotut alueet olivat kuuluneet Harrenhallille jo yli sukupolven ajan, ne eivät olleet Argilacin annettavissa. Selvästikin ikääntyvä Myrskykuningas tavoitteli Targaryeneja puskurivyöhykkeeksi omien maidensa ja Harren Mustan maiden väliin.

Lohikäärmekiven ruhtinas esitti oman vastaehdotuksensa. Hän ottaisi tarjotut myötäjäismaat, jos Argilac luovuttaisi myös Masseyntutkan sekä metsät ja tasangot Mustavirran eteläreunalta Manderin latvavesille. Liitto sinetöitäisiin Argilacin tyttären ja Orys Baratheonin, lordi Aegonin lapsuudenystävän ja kannattajan, avioliitolla.

Argilac Röyhkeä torjui esitetty ehdot vihaisesti. Huhuttiin, että Orys Baratheon oli lordi Aegonin äpärsyntyinen velipuoli, eikä Myrskykuningas häpäisisi tytärtään antamalla tämän käden äpärelle. Pelkkä ehdotuskin sai hänet raivon valtaan. Argilac antoi leikata Aegonin lähettiläältä kädet ja palautti tämän kirstussa. ”Näiden lisäksi muita käsiä ette minulta saa”, hän kirjoitti.

Aegon ei vastannut. Sen sijaan hän kutsui ystävänsä, vasallinsa ja tärkeimmät liittolaisensa koolle Lohikäärmekivelle. Se oli pieni joukko. Tuuliajon Velaryonit olivat vannoutuneita Targaryenien kannattajia samoin kuin Saksisaaren Celtigarit. Masseyntutkan lordi Bar Emmon ja Kivikarkelon lordi Massey olivat Myrskynpään vasalleja, mutta heillä oli tiukemmat siteet Lohikäärmekiven kanssa. Lordi Aegon sisarineen neuvotteli heidän kanssaan ja kävi linnan septissä rukoilemassa myös

Westerosin Seitsemää, vaikkei Aegonia ollut koskaan aiemmin pidetty hurskaana.

Seitsemäntenä päivänä korppiparvi syöksähti Lohikäärmekiven torneista levittämään lordi Aegonin viestiä Westerosin Seitsemään kuningaskuntaan. Ne lensivät kaikkien seitsemän kuninkaan luo, Vanhan kaupungin Kastellille ja niin kaikkien vaikutusvaltaisten kuin vähäpätöisempienkin lordien luo. Kaikki kantoivat samaa viestiä: tästä päivästä lähtien Westerosissa olisi vain yksi ainoa kuningas. Ne, jotka polvistuisivat Aegon Targaryenin edessä, saisivat pitää maansa ja arvonimensä. Ne, jotka kävisivät asein häntä vastaan, syöstäisiin vallasta, heitä nöyryytettäisiin ja heidät tuhottaisiin.

Selonteot eriävät siltä osalta, miten monta miekkamiestä Lohikäärmekiveltä Aegonin ja tämän sisarien mukana purjehti. Osa puhuu kolmestatuhanneista, osa vain sadoista. Tämä vaatimaton Targaryenin sotajoukko nousi Mustavirran suun pohjoisrannalle, missä maa pienen kalastajakylän takana kohosi metsän peittämiksi kukkuloiksi.

Sadan kuningaskunnan aikoina jokisuuta oli vaatinut hallintaansa moni vähäpätöinen kuningassuku, muun muassa Hämärälaakson Synkiöt, Kivikarkelon Maseyt kuten myös vanhan ajan jokiruhtinaat, olivatpa he sitten olleet Rapoja, Kalamiehiä, Sanikkoja, Sysimetsiä tai Koukkuja. Noilla kolmella kukkulalla oli ollut eri aikoina torneja ja linnakkeita, jotka olivat kaikki kukistuneet jossakin taannoisessa sodassa. Nyt Targaryeneja tervehtivät vain sekalaiset kivikasat ja kasvillisuuden peittämät rauniot. Vaikka sekä Myrskynpää että Harrenhalli väittivät aluetta omakseen, jokisuus oli vailla minkäänlaista puolustusta, ja lähimpiä linnoja miehittivät vähäpätöiset lordit, joilla ei ollut mainittavaa valtaa tai miesvoimaa, eikä noilla lordeilla ollut mitään syytä rakastaa nimellistä hallitsijaansa Harren Mustaa.

Aegon Targaryen pystytti nopeasti korkeimman kukkulan ympärille puusta ja savesta rakennetun paaluvarustuksen ja lähetti sisarensa varmistamaan lähimpien linnojen alistumisen. Rosby antautui Rhaenysille ja kultasilmäiselle Meraxesille ilman taistelua. Tulenverrossa pari varsi-jousimiestä ampui kohti Visenyyä ennen kuin Vhagarin liekit sytyttivät linnan katot tuleen. Sitten hekin antautuivat.

Valloittajan ensimmäinen todellinen koitos olivat Hämärälaakson lordi Synkiö ja Impilammen lordi Mooton, jotka yhdistivät voimansa ja marssivat etelään kolmentuhannen miehen joukolla ajaakseen tunkeutajat takaisin merelle. Aegon lähetti Orys Baratheonin hyökkäämään marssijoiden kimppuun maitse samalla kun lähestyi itse ylhäältä Mustakauhun kanssa. Seuranneessa yksipuolisessa taistelussa kumpikin lordi sai surmansa; Synkiön poika ja Mootonin veli luovuttivat sittemmin linnansa ja vanhoivat miekkansa Targaryenin suvun käyttöön. Tuohon aikaan Hämärälaakso oli Westerosin tärkein satama Kapeanmeren puolella, ja sataman läpi kulkeva kauppa oli kasvattanut Hämärälaakson lihavaksi ja vauraaksi. Visenya Targaryen ei sallinut kaupungin ryöstelyä mutta ei epäröinyt vaatia sen rikkauksia omikseen, mikä kartutti Valloittajien kirstuja merkittävästi.

Tässä kohtaa olisi kenties soveliasta kuvata Aegon Targaryenin ja hänen sisartensa ja kuningattariensa erilaisia luonteita.

Visenya, kolmesta sisaruksesta vanhin, oli yhtä lailla soturi kuin Aegon itse ja viihtyi yhtä hyvin niin rengaspanssarissa kuin silkissäkin. Hänellä oli valyrialainen pitkämiekkä nimeltä Synkkä sisar, ja hän osasi käyttää sitä taitavasti koska oli harjoitellut veljensä kanssa lapsesta asti. Vaikka hänellä olikin Valyrian hopeanhohtoinen tukka ja violetit silmät, hänen kauneutensa oli kovaa ja karua. Jopa ne, jotka rakastivat Visenyaa eniten, pitivät häntä ankarana, vakavana ja leppymättömänä; jotkut sanoivat hänen leikkivän myrkyillä ja puuhastelevan synkän velhouden parissa.

Rhaenys, noista kolmesta Targaryenista nuorimmainen, oli kaikkea mitä hänen sisarensa ei ollut: leikkisä, utelias, impulsiivinen ja taipuvainen kuvittelemaan kaikenlaista. Rhaenys ei ollut mikään soturi, hän rakasti musiikkia, tanssimista ja runoutta ja tuki taloudellisesti useampaakin laulajaa, näyttelijää ja nukketatteritaiteilijaa. Siitä huolimatta kerrottiin, että Rhaenys vietti enemmän aikaa lohikäärmeen selässä kuin sisarensa ja veljensä yhteensä, sillä lentämisestä hän piti enemmän kuin mistään muusta. Hänen oli kerran kuultu sanovan, että hän aikoi ennen kuolemaansa lentää Meraxesilla Auringonlaskun meren yli nähdäkseen, mitä sen länsirannalta löytyisi. Ja vaikkei kukaan koskaan epäillyt Visenyan uskollisuutta veli-aviomiehelleen, Rhaenys ympäröi

itsensä komeilla nuorukaisilla ja – näin huhuttiin – viihdytti joitakuita jopa makuukamarissaan niinä öinä, jotka Aegon vietti isosiskon kanssa. Kaikista huhuista huolimatta hovin tarkkailijoilta ei jäänyt huomaamatta, että jokaista Rhaenyssin kanssa viettämäänsä yötä kohden kuningas vietti kymmenen yötä Visenyan kanssa.

Aegon Targaryen oli, kumma kyllä, aikalaisilleen yhtä suuri arvoitus kuin meillekin. Asenaan Mustalieska, valyrialaisesta teräksestä taottu miekka, hän kuului aikakautensa mahtavimpiin satureihin muttei nauttanut miekkamittelöistä eikä ikinä osallistunut turnajaisiin tai joukkotaisteluihin. Hänen ratsunaan toimi Balerion Mustakauhu, mutta hän lensi sillä vain taisteluun tai matkatakseen nopeasti maiden ja merien poikki. Hänen käskävä olemuksensa houkutteli miehiä liittymään hänen joukkoihinsa, mutta hänellä ei ollut lapsuudentuttavaansa Orys Baratheonia lukuun ottamatta yhtäkään läheistä ystävää. Naiset tunsivat Aegoniin vetoa, mutta hän pysytteli uskollisena sisarilleen. Kuninkaana hän luotti suuresti pieneen neuvostoonsa ja sisariinsa ja jätti valtaosan valtakunnan arkisesta hallinnosta heille... muttei epäroinyt ottaa komentoa käsiinsä kun piti sitä tarpeellisenä. Vaikka hän kohteli kapinallisia ja pettureita armottomasti, hän oli avokätinen entisille vihollisille, jotka polvistuivat, ja tunnusti ja vahvisti heidän oikeutensa tiluksiin ja arvonimiin.

Tämän hän osoitti ensimmäisen kerran Aegoninlinnakeella, karkeatekoisella puusta ja maasta kyhättyllä linnoituksella, jonka hän oli rakennuttanut mäelle, joka on noista päivistä lähtien tunnettu Aegonin kukkulana. Vallattuaan toistakymmentä linnaa ja varmistettuaan Mustavirran suun alueet kummaltakin puolelta jokea hän käski kukistamansa lordit luokseen. He laskivat miekkansa Aegonin jalkojen juureen, ja hän käski heidän nousta ja vahvisti heille heidän maansa ja arvonimensä. Vanhimmille tukijoilleen hän antoi uusia arvonimiä. Daemon Vela-ryonista, Vuorovetten ruhtinaasta, tehtiin merenkulkumestari, joka komensi kuninkaallista laivastoa. Triston Massey, Kivikarkelon lordi, nimitettiin lakimestariksi, Crispian Celtigar rahamestariksi. Ja Orys Baratheonin hän julisti olevan ”kilpeni, kannattajani ja vahva oikea käteni”. Tästä syystä Mestarit pitävät Baratheonia ensimmäisenä kuninkaan Kourana.

Westerosin lordit olivat käyttäneet jo pitkään heraldisin tunnuksin varustettuja viirejä, mutta Vanhan Valyrian lohikäärmeruhtinaat eivät olleet koskaan sellaisia käyttäneet. Kun Aegonin ritarit levittivät hänen mahtavan silkkisen taisteluviiirinsä, jossa punainen kolmipäinen lohikäärme hönki tulta mustalla kentällä, lordit pitivät sitä merkinä siitä, että Aegon oli nyt todella yksi heistä, Westerosin kuninkuuden arvoinen. Kun kuningatar Visenya painoi veljensä päähän valyrialaisesta teräksestä tehdyn otsarivan, johon oli upotettu rubiineja, ja kuningatar Rhaenys tervehti veljeään ”Aegon ensimmäiseksi, koko Westerosin kuninkaaksi ja kansansa Kilveksi”, lohikäärmeet karjuivat ja lordit ja ritarit hurrasivat... mutta rahvas, kalastajat, maatyöläiset ja vaimoväki huusivat kaikista äänekkäimmin.

Ne seitsemän kuningasta, jotka Aegon Lohikäärme aikoi syrjäyttää, eivät kuitenkaan hurranneet. Harrenhallissa ja Myrskynpäässä Harren Musta ja Argilant Röyhkeä olivat jo kutsuneet vasallinsa koolle. Lännessä Lakeuden kuningas Mern ratsasti Meritietä pohjoiseen kohti Casterlynkalliota kohdatakseen Lannisterin suvun kuningas Lorrenin. Dornen prinsessa lähetti Lohikäärmekivelle korpin ja tarjoutui Aegonin tueksi Argilac Myrskykuningasta vastaan... mutta tasavertaisena liittolaisena, ei alamaisena. Toinen liittolaisuustarjous saapui Kotkanpesän poikkakuninkaalta, Ronnel Arrynilta, jonka äiti pyysi Vihreän haaran itäpuolisia ja Kolmikärjen maiden asukkaita Laakson tueksi kuningas Harren Mustaa vastaan. Pohjoisessa Talvivaaran kuningas Torrhen Stark istui vasalliansa ja neuvonantajiansa kanssa pitkälle yöhön keskustelemassa siitä, mitä tälle valloittajaksi halajavalle oikein pitäisi tehdä. Koko valtakunta odotti kiihkeästi nähdäkseen, mitä Aegon tekisi seuraavaksi.

Muutaman päivän kuluttua kruunajaisista Aegonin armeija oli jälleen liikekannalla. Suurin osa sotajoukosta ylitti Mustavirran ja suuntasi Orys Baratheonin komentamana kohti Myrskynpäättä. Kuningatar Rhaenys kulki heidän mukanaan ratsastaen kultasilmäisellä ja hopeasuomuisella Meraxesilla. Targaryenin laivasto suuntasi Mustalahdelta pohjoiseen kohti Lokkila ja Laaksoa. Heidän mukanaan matkasivat kuningatar Visenya ja Vhagar. Kuningas itse marssi Luoteeseen Jumalansilmälle ja

Harrenhallille, jättiläismäiselle linnakkeelle, joka oli kuningas Harren Mustan ylpeys ja pakkomielle.

Kaikki kolme Targaryen-joukkoa kohtasivat hurjaa vastarintaa. Lordit Jalo, Vaara ja Kilpi, Myrskynpään vasallit, yllättivät Orys Baratheonin etujoukot heidän ylittäessään Vendinjokea, ja surmasivat yli tuhat miestä ennen kuin vetäytyivät takaisin metsän uumeniin. Hätäisesti kerätty Arrynin laivasto, jolla oli tukenaan kymmenkunta braavosilaista sota-alusta, kohtasi ja kukisti Targaryenin laivaston Lokkilan vesillä. Menehtyneiden joukossa oli myös Aegonin amiraali, Daemon Velaryon. Aegonin kimppuun käytiin Jumalansilmän etelärannalla, ei kerran vaan kahdesti. Ruovikon taistelun voittivat Targaryenit, mutta he kärsivät raskaita tappioita Parkupajukon luona, kun kuningas Harrenin pojat ylittivät järven vaimennetuin airoin pitkäveneillä ja kävivät heidän selustansa kimppuun.

Loppujen lopuksi Aegonin vihollisista ei kuitenkaan ollut vastusta hänen lohikäärmeilleen. Laakson miehet upottivat kolmanneksen Targaryenin aluksista ja valtasivat lähes yhtä monta, mutta kun kuningatar Visenya kävi heidän kimppuunsa taivaalta, heidän omat laivansa paloivat. Lordit Jalo, Vaara ja Kilpi piiloutuivat tuttuihin metsiinsä, kunnes kuningatar Rhaenys usutti Meraxesin sytyttämään puut roihuaviksi soihduiksi, ja palavat puut muodostivat tulimuurin halki koko metsän. Eivätkä järven poikki palaavat voitokkaat Parkupajun taistelijat pärjänneet, kun Balerion kävi heidän kimppuunsa aamutaivaalta. Harrenin pitkäveneet paloivat. Samoin Harrenin pojat.

Aegonin vastustajat huomasivat pian saaneensa vaivoikseen myös muita vihollisia. Kun Argilac Röyhkeä keräsi miekkamiehensä Myrskynpäähän, merirosvot Astinkiviltä kävivät Raivonniemen rannikon kimppuun hyödyntääkseen joukkojen poissaoloa, ja dornelaisia ryöstelijöitä vyöryi Punaisilta vuorilta rajamaille. Laaksossa nuori kuningas Ronnel joutui kamppailemaan Kolmen sisaren kapinan kanssa, kun Sisarelan väki irtisanoi liittonsa Kotkanpesän kanssa ja julisti lady Marla Lohkomaan kuningattarekseen.

Nämä olivat kuitenkin pientä kiusantekoa verrattuna siihen, mitä Harren Mustalle tapahtui. Vaikka Harmaan suku oli hallinnut joki-

alueita kolmen sukupolven ajan, Kolmikärjen väki ei rakastanut rautasyntyisiä valtiaitaan. Rakennuttaessaan valtavaa Harrenhallin linnaansa Harren Musta oli ajanut tuhansia kuolemaan; hän oli ryöväntynyt rakennusmateriaaleja jokialueilta ja kullanhimossaan köyhdyttänyt keppikerjäläisiksi niin lordit kuin rahvaankin. Niinpä jokialueet nousivat nyt häntä vastaan Vuolasvirran lordi Edmyn Tullyn johdolla. Kun Tully sai kutsun Harrenhallia puolustamaan, hän nosti lohikäärmeviirin linnansa ylle ja ratsasti ritareineen ja jousimiehineen liittämään miesvahvuutensa Aegonin joukkoihin. Hänen uhmansa antoi rohkeutta muille jokialueen lordeille. Yksitellen Kolmikärjen lordit käänsivät selkensä Harrenille ja asettuivat Aegon Lohikäärmeen taakse. Sysimetsät, Mallisterit, Luhdat, Sanikat, Piiparit, Freyt, Vahvat... kaikki kutsuivat joukkonsa koolle ja kävivät Harrenhallin kimppuun.

Äkisti alakynteen jäänyt kuningas Harren Musta vetäytyi voittamattomaksi uskotun linnakkeensa suojiin. Se oli suurin Westerosissa koskaan rakennettu linna, jossa oli viisi valtavaa tornia, loputon raikkaan juomaveden lähde sekä massiiviset, mustasta kivistä tehdyt muurit, jotka olivat korkeammat kuin yhdetkään tikkaat, ja liian paksut, että ne olisi voinut kaataa muurinmurtajalla tai pirstoa heittokoneen ammuksella. Harren linnoittautui porttiansa taakse ja asettui jäljelle jääneiden poikiensa ja kannattajiensa kanssa pitämään puoliaan piiritystä vastaan.

Lohikäärmekiven Aegon oli kuitenkin toista mieltä. Heti yhdistettyään voimansa Edmyn Tullyn ja muiden jokialueiden lordien kanssa hän lähetti mestarin porteille rauhanlipun kanssa neuvottelemaan rauhasta. Harren, vanha ja harmaa mies, vaikkakin mustassa haarniskassaan edelleen hurjaluontoinen, saapui häntä tapaamaan. Kummallakin kuninkaalla oli viirinkantaja ja mestari mukanaan, joten heidän puheensa muistetaan edelleen.

”Antaudu nyt”, Aegon aloitti, ”niin voit edelleen hallita Rautasaarten lordina. Antaudu nyt, niin poikasi elävät hallitakseen jälkeesi. Minulla on muuriasi ulkopuolella kahdeksantuhatta miestä.”

”Mikään muurieni ulkopuolella oleva ei huoleta minua”, sanoi Harren. ”Nuo muurit ovat vahvat ja paksut.”

”Mutta eivät niin korkeat, että ne pitäisivät lohikäärmeet loitolla. Lohikäärmeet lentävät.”

”Olen rakentanut kivistä”, sanoi Harren. ”Kivi ei pala.”

Ja siihen Aegon sanoi: ”Auringon laskiessa sukusi taru on lopussa.”

Kerrotaan, että sen kuullessaan Harren sylkäisi ja palasi linnaansa. Sisään päästyään hän lähetti kaikki miehet rintavarustuksille aseistautuneina keihäin, jousin ja jalkajousin ja lupasi maita ja rikkauksia sille, joka surmaisi lohikäärmeen. ”Jos minulla olisi tytär, lohikäärmeen-surmaaja voisi vaatia myös hänen kätensä omakseen”, Harren Musta julisti. ”Sen sijaan annan hänelle yhden Tullyn tyttäristä, tai vaikka kaikki kolme, jos hän haluaa. Tai hän voi valita yhden Sysimetsän pennuista. Tai Vahvan tai kenen tahansa näiden Kolmikärjen petturien, keltaisen mudan lordien tyttäristä.” Sitten Harren Musta vetäytyi kotikaartinsa ympäröimänä torniinsa illastamaan jäljellä olevien poikiensa kanssa.

Auringon viime säteiden hiipuessa Harren Mustan miehet tuijottivat sakenevaa pimeyttä puristaen tiukasti keihäitään ja varsijousiaan. Kun lohikäärmettä ei näkynyt, osa kenties ajatteli, että Aegonin uhkaus oli ollut perätön. Mutta Aegon nousi Balerionin kanssa korkealle pilvien läpi, niin ylös, että lohikäärme erottui vain karpäsenä kuuta vasten. Pikimustin siivin Balerion syöksyi yöstä, ja kun Harrenhallin mahtavat tornit ilmestyivät näkyviin lohikäärmeen alapuolella, se karjui raivoissaan ja ympäröi ne mustilla lieskoillaan, joissa kieppui häivähdys punaista.

Kivi ei pala, oli Harren kehuskellut, mutta ei hänen linnansa pelkkää kiveä ollut. Puu ja villa, hamppu ja olki, leipä, suolaliha ja vilja roihahtivat kaikki liekkeihin. Myöskään Harrenin rautamiehet eivät olleet kiveä. Savuten, kirkuen ja liekehtien he juoksivat pihan poikki ja putosivat tasanteilta kuolemaansa. Ja kyllä kivikin pirstoutuu, jos tuli on kyllin kuumaa. Linnan ulkopuolella odottaneet jokialueiden lordit kertoivat myöhemmin, että Harrenhallin tornit hehkuivat punaisina yötä vasten kuin viisi valtavaa kynttilää... ja kuin kynttilät, ne alkoivat väännyä ja pehmetä, kun sula kivaines norui ja valui pitkin niiden pintaa.

Harren viimeisine poikineen kuoli tulipalossa, joka tuona yönä sulki sisäänsä koko jättiläismäisen linnakkeen. Harmaan suku kuoli heidän

mukanaan, ja rautasaarelaisten ote jokialueista kirposi. Seuraavana päivänä Harrenhallin savuavien raunioiden ulkopuolella kuningas Aegon hyväksyi uskollisuudenvalan Edmyn Tullylta, Vuolasvirran lordilta, ja nimitti hänet Kolmikärjen lääninherraksi. Muutkin jokiruhtinaat vanhoivat vasallinvalansa Aegon kuninkaanaan ja Edmyn Tully lääninherranaan. Kun tuhkat olivat viillenheet niin, että linnaan saattoi turvallisesti mennä, kaatuneiden miekat, joista monet olivat pirstoutuneet tai sulaantuneet ja vääntyneet muodottomiksi lohikäärmeen lieskoissa, kerättiin ja lähetettiin rattailla Aegonin linnakkeelle.

Etelässä ja idässä Myrskykuninkaan vasallit osoittautuivat huomattavasti kuningas Harrenin vasalleja uskollisemmiksi. Argilac Röyhkeä oli koonnut valtavan sotajoukon luokseen Myrskynpäähän. Durrandonien suvun tyysijä oli jyrkävä merilinnake, jonka kehämuuri oli vielä Harrenhallin muurejakin paksumpi. Myös sitä pidettiin valloittamattomana. Sana kuningas Harrenin lopusta kuitenkin kantautui pian hänen vanhan vihollisensa kuningas Argilacin korviin. Lordit Vaara ja Kilpi perääntyivät lähestyvän vihollisjoukon tieltä (lordi Jalo oli surmattu) ja lähettivät Argilacille viestin kuningatar Rhaenysista ja tämän lohikäärmeestä. Vanha soturikuningas ei aikonut kuolla Harrenin tavoin paistettuna omaan linnaansa kuin juottoporsas omena suussa. Kokeneena soturina hän päättäisi oman kohtalonsa miekka kädessään. Niinpä Argilac Röyhkeä ratsasti – viimeistä kertaa – kohtaamaan vihollisensa avoimella kentällä.

Myrskykuninkaan lähestyminen ei ollut Orys Baratheonille ja hänen joukoilleen yllätys; Meraxesilla lentävä kuningatar Rhaenys oli nähnyt Argilacin lähdön Myrskynpäästä ja pystyi antamaan Kouralle tarkat tiedot vihollisjoukkojen miesmäärästä ja sijoittelusta. Orys valitsi vahvan asemapaikan kukkulalta Pronssiportin eteläpuolelta ja asettui ylärinteeseen odottamaan lähestyviä myrskyalueiden joukkoja.

Sotajoukkojen kohdatessa myrskyn miehet osoittautuivat nimensä mittaisiksi. Aamulla alkoi sataa tasaisesti, ja puoleen päivään mennessä sade oli äitynyt ulvovaksi myrskyksi. Kuningas Argilacin vasallit yllyttivät häntä viivyttämään hyökkäystä seuraavaan päivään toivoen, että sade menisi ohi, mutta Myrskykuninkaalla oli lähes kaksi kertaa Valloittajan

miesvoima ja lähes nelinkertainen määrä ritareita ja raskaita hevosjoukkoja. Targaryenin viirit lepattamassa hänen omalla kukkulallaan saivat hänet raivon valtaan, eikä taistelujen karaisemalta vanhalta soturilta jäänyt huomaamatta, että tuuli puhalsi etelästä suoraan päin kukkuloille asettautuneiden Targaryenin joukkojen kasvoja. Niinpä Argilac Röyhkeä antoi hyökkäyskäsken, ja historiankirjoissa Viimeisenä myrskynä tunnettu taistelu alkoi.

Taistelu kesti pitkälle yöhön, ja se oli verinen ja huomattavasti vähemmän yksipuolinen kuin Aegonin Harrenhallin valloitus. Kolme kertaa Argilac Röyhkeä johti ritarinsa Baratheonin asemia vastaan, mutta rinteen olivat jyrkät ja sade oli muuttanut maan pehmeäksi ja mutaiseksi, joten sotaratsut ponnistelivat ja rämpivät, ja hyökkäysrintaman yhtenäisyys ja nopeus kärsivät. Myrskyväki pärjäsi paremmin lähettäessään keihäsmiehensä rinnettä ylös jalkaisin. Sateen sokaisemat tunkeutujat eivät nähneet heidän kiipeävän kohti ennen kuin oli liian myöhäistä, ja jousenjanteiden märkyys teki jousista hyödyttömiä. Yksi kukkula kukistui, sitten toinen, ja Myrskykuninkaan neljäs ja viimeinen hyökkäys lävisti Baratheonien keskusjoukot... mutta vain saattaakseen heidät vastatusten kuningatar Rhaensyn ja Meraxesin kanssa. Maan kamarallakin lohikäärme osoittautui pelottavaksi. Dickon Morrigen ja Mustasataman Äpäriä, jotka komensivat kärkijoukkoja, päätyivät lohikäärmeen liekkien ympäröimiksi, samoin kuningas Argilacin oman kaartin ritarit. Sotahivoset joutuivat pakokauhun valtaan ja pakenivat törmäillen takanaan tuleviin ratsastajiin muuttaen koko hyökkäyksen kaoottiseksi. Myrskykuningas itse suistui satulasta.

Mutta silti Argilac jatkoi taistoaan. Kun Orys Baratheon laskeutui mutaiselta kukkulalta miehineen, hän löysi kuninkaan pitämässä loitolta puoltakymmentä miestä yhtä monta ruumista jaloissaan. ”Väistäkää”, Baratheon käski. Hän laskeutui ratsailta kohdatakseen kuninkaan samalta tasolta ja tarjosi Myrskykuninkaalle viimeisen tilaisuuden antautua. Sen sijaan Argilac vain sadatteli. Ja niin he taistelivat, vanha soturikuningas liehuvine valkoisine hiuksineen ja Aegonin hurjaluontoinen, mustapartainen Koura. Kumpikin mies haavoitti toista, mutta lopulta Durrandon sai toivomansa ja kuoli miekka kädessään ja sadatukset

huulillaan. Myrskykuninkaan kuolema vei taistelutahdon hänen seuraajiltaan, ja kun sana Argilacin kaatumisesta levisi, hänen lordinsa ja ritarinsa pudottivat miekkansa ja pakenivat.

Päiväkausia pelättiin, että Myrskynpää saattaisi kärsiä saman kohalon kuin Harrenhalli, sillä Orys Baratheonin ja Targaryenin sotajoukkojen lähestyessä Argilacin tytär Argella salpasi portit ja julistautui Myrskykuningattareksi. Myrskynpään puolustajat mieluummin kuolisivat kuin polvistuisivat, Argella vannoi kuningatar Rhaenysin lennettyä Meraxesilla linnalle neuvottelemaan. ”Voitte viedä linnani, mutta ette saavuta voitolla kuin luita ja tuhkaa”, hän uhoi – mutta sotilaat ja varusväki eivät olleet yhtä innokkaita kuolemaan. Sinä yönä he nostivat rauhanlipun salkoon, aukaisivat linnan portit ja toivat lady Argellan suukapuloituna, kahlittuna ja alastomana Orys Baratheonin leiriin.

Kerrotaan, että Baratheon aukaisi Argellan kahleet omin käsin, kietoi viittansa neidon ympärille, kaatoi hänelle viiniä ja kertoi neidolle lempeästi tämän isän urheudesta ja kuolintavasta. Ja jälkeensä, kuollutta kuningasta kunnioittaakseen, Baratheon otti Durrandonin vaakunatunnuksen ja tunnussanat omikseen. Kruunupäisestä uroshirvestä tuli hänen tunnuksensa, Myrskynpäästä hänen hallintopaikkansa ja lady Argellasta hänen vaimonsa.

Kun sekä jokialueet että myrskyn maat olivat nyt Aegon Lohikäärmeen ja hänen liittolaistensa hallinnassa, muut Westerosin kuninkaat näkivät selvästi, että heidän vuoronsa oli käsillä. Talvivaarassa kuningas Torrhen kutsui vasallinsa koolle; hän tiesi, että pohjoisen valtaviiden etäisyyksien takia armeijan keräämiseen menisi aikaa. Laakson kuningatar Sharra, poikansa Ronnelin sijaishallitsija, vetäytyi Kotkanpesän suojiin, luotti puolustusjärjestelmiinsä ja lähetti sotajoukon Veriselle portille, Arryninlaakson sisäänkäynnille. Nuoruudessaan kuningatar Sharra oli ylistetty ”Vuorten kukkaseksi”, koko Seitsemän kuningaskunnan kauneimmaksi neidoksi. Ehkä toivoen voivansa käännyttää Aegonin kauneudellaan hän lähetti muotokuvansa ja tarjosi itseään tämän puolisoiksi sillä ehdolla, että Ronnel nimitettäisiin tämän perilliseksi. Vaikka muotokuva lopulta saavuttikin Aegonin, ei tiedetä, vastasiko Aegon Targaryen koskaan kosintaan; hänellä oli jo kaksi kuningatarta, ja Sharra

Arryn oli silloin jo kuihtunut kukkanen, kymmenen vuotta Aegonia vanhempi.

Sillä välin kaksi vaikutusvaltaista läntistä kuningasta päättivät tehdä Aegonista lopun yhdistämällä voimansa ja yhdistämällä sotajoukkonsa yhdeksi voimaksi. Suurtarhasta marssi mahtava armeija Tarhurin suvun Mern IX:n, Lakeuden kuninkaan, johdolla. Pihlajan suvun tyyssijan, Kultalehdon linnan, muurien juurella hän tapasi Loren Lannister I:n, Kallion kuninkaan, joka johti omia joukkojaan lännestä. Yhdessä nuo kaksi kuningasta komensivat suurinta Westerosissa koskaan nähtyä armeijaa: viidenkymmenenviidentuhannen miehen vahvuista joukkoa, johon kuului kuutisensataa mahtavampaa ja vähäpätöisempää lordia sekä yli viisituhatta ratsuritaria. ”Rautanyrkkimme”, rehenteli kuningas Mern. Hänen neljä poikaansa ratsastivat hänen vierellään, ja kumpikin nuori pojanpoika ratsasti mukana hänen aseenkantajinaan.

Kaksi kuningasta eivät viipyneet Kultalehdossa pitkään; sen kokoisen sotajoukon on pysyttävä liikekannalla, ettei se syö ympäröivää maa-seutua tyhjäksi. Liittolaiset lähtivät heti matkaamaan vehnävainioiden läpi kohti pohjoiskoillista.

Aegon oli saanut Jumalansilmän vieressä sijaitsevaan leiriinsä varoituksen heidän tulostaan, joten hän kokosi miehensä ja lähti uusia vihollisiaan vastaan. Hän komensi joukkoa, jonka koko oli vain viidenes kahden kuninkaan joukoista, ja suuri osa hänen miesvahvuudestaan koostui jokiruhtinaille valansa vannoneista miehistä, joiden uskollisuus Targaryenin suvulle oli tuoretta ja testaamatonta. Pienemmän joukon kanssa Aegon pystyi kuitenkin liikkumaan vihollisiaan nopeammin. Kiviseptin kaupungin liepeillä hänen molemmat kuningattarensa liittyivät hänen joukkoihinsa lohikäärmeineen – Rhaenys Myrskynpäästä ja Visenya Särösaksenkärjeltä, jossa hän oli ottanut vastaan lukuisia kiihkeitä uskollisuudenvaloja paikallisilta lordeilta. Yhdessä nuo kolme Targaryenia katselivat taivaalta, kun Aegonin armeija ylitti Mustavirran latvavedet ja kiiruhti kohti etelää.

Nuo kaksi sotajoukkoa kohtasivat toisensa Mustavirran eteläpuolen aukeilla tasangoilla lähellä paikkaa, josta Kultatie sittemmin kulkisi. Kaksi voimansa yhdistänyttä kuningasta riemuitsivat, kun heidän tiedus-

telijansa palasivat kertomaan Targaryenien joukkojen koon ja sijoittelun. Näytti siltä, että heillä oli viisi kertaa niin paljon miehiä kuin Aegonilla, ja lordeja ja ritareita suhteessa vieläkin enemmän. Ja maa oli avointa ja aukeaa, pelkkää korkeaa vehnää niin kauas kuin silmä kantoi, täydellistä raskaalle ratsuväelle. Aegon Targaryen ei pääsisi hyökkäämään mäeltä tai harjanteelta, kuten Orys Baratheon Viimeisen myrskyn aikana; maaperä oli tukevaa eikä mutaista. Eikä heitä kiusaisi sadekaan. Päivä oli pilvetön vaikkakin tuulinen. Sadetta ei ollut tullut pariin viikkoon.

Kuningas Mern oli tuonut taisteluun puolitoista kertaa niin paljon miehiä kuin kuningas Loren, ja vaati siksi saada kunnian komentaa keskustaa. Hänen poikansa ja perillisensä Edmund sai etujoukkojen komennon. Kuningas Loren ritareineen muodostaisi oikean sivustan, lordi Tammisydän vasemman. Kun ei ollut luonnollisia esteitä rajaamassa Targaryenin muodostelmia, kaksi kuningasta aikoivat kaartaa Aegonin kumpaankin sivustaan ja hyökätä sitten selustaan samalla, kun heidän ”rautanyrkkinsä”, mahtava kiila haarniskoituja ratsuritareja ja mahtisukujen lordeja, rysäyttäisi Aegonin pääjoukkojen läpi.

Aegon Targaryen keräsi omat miehensä sirppimäiseksi kaareksi, josta törötti keihäitä ja pistimiä, niiden takana oli jousiampujien ja varsijousimiesten joukko sekä kummassakin sivustassa kevyttä ratsuväkeä. Hän antoi joukkojensa komennon Jon Mootonille, Impilammen lordille, yhdelle ensimmäisistä hänen puolelleen siirtyneistä vihollisista. Kuningas itse aikoi taistella taivaalta käsin kuningattariensa rinnalla. Aegon oli myös pannut merkille sateen puuttumisen; sotajoukkoja ympäröi ruoho ja vehnä, joka oli korjuukypsää... ja hyvin kuivaa.

Targaryenit odottivat, kunnes kaksi kuningasta puhalsivat torviinsa ja lähtivät liikkeelle viirimeren alla. Pääjoukkojen hyökkäystä johti itse kuningas Mern, joka ratsasti kullanhoitoisella oriillaan. Gawen, Mernin poika, ratsasti vieressä kantaen kuninkaan viiriä, jonka valkoisella pohjalla oli komea vihreä koura. Karjuva ja kirkuva torvien ja rumpujen eteenpäin usuttama joukko Tarhureita ja Lannistereja hyökkäsi nuolimyrskyn läpi kohti vihollistaan pyyhkäisten sivuun Targaryenin keihäsmiehet ja hajottaen rivistöt. Mutta silloin Aegon ja hänen sisarensa olivat jo ilmassa.